

„Drága Józsi bácsi! Hétfőn még együtt neveltünk, sztoriztunk Veszprémben, ma meg döbbenet értesültem a tragikus hírről... Ma sokadmagammal könnyes szemekkel értetlenül állunk a történetek előtt. NYUGODJ BÉKÉBEN BARÁTOM!”

Tisztelendő atyám, kedves gyászoló család, tisztelt emlékezők!

Nagy Lászlónak, a világ egyik legjobb kézilabdázójának szavai ezek, és mindent elárulnak arról, hogy milyen kapcsolatban volt szeretett kollégánk, Simon József – vagy ahogy mindenki nevezte, Simi – sportága szereplőivel, köztük a legnagyobbakkal.

„A klasszikus Népsport-iskola követője volt. A sport- és sportújságírás-szakmában egyaránt felkészült, pontos és lelkiismeretes szerző volt, tele szakmai alázattal, s nem véletlenül tett szert nemzetközi elismertségre is a sportágában, a kézilabdában.” Ezt már főszerkesztő elődöm, egykori tanára, Szekeres István írta róla, Simi halálakor, kolléganője, utóbb rovatvezetőként a főnöke, Tóth Anita pedig többek között ezekkel a szavakkal búcsúzott szívszorító nekrológjában:

„Nem lehetett tőled lehetetlent kérni. Felhívtál bárkit, lehetett a világ túlsó felén, tán még a Holdon is. Világsztár átlövő, klasszis edző vagy sportvezető, nem számított. Ha nem volt otthon, megcsörgetted a szomszédját Dániában, vagy a barátnőjét, az ivócimboráját. Felhívtál valakit valamilyen nyelven, horvátul, szerbül, németül, angolul, és az utóbbi időben már egyre többször spanyolul is, hiszen megjelent a hazai kézilabdázásban is a spanyol iskola. Sokat vicceltünk azzal, hogy hamarabb tudtad, kit hívtak be a válogatottba, mint a szövetségi kapitány, aki összerakta a keretet.”

Persze, teszem hozzá némi rátartisággal, a Nemzeti Sportnál ez így természetes. És Te, Simi, valóban megtestesítetted a népsportos, „nemzetisportos” attitűdöt, stílust, ritmust, tudást. Európa nagy kézilabdacsarnokaiban az oly jellegzetes papucsodban valóban úgy mozogtál, olyan otthonosan, mint odahaza a nappaliban. De szmokingban jöttél idén tavasszal a Magyar Sportújságírók Szövetsége jubileumi gálavacsorájára, és megmagyaráztad, hogy ez e megfelelő dress code. Legsörnyűbb rémálmainkban sem gondoltuk, hogy ez ennyire sürgős, de így most hálás vagyok a Jóistennek, hogy kevéssel a haláloed előtt kitüntetett a Magyar Kézilabda-szövetség és a magyar szövetség jelöltjeként újra vezető tisztségviselőnek választott a Nemzetközi Sportújságíró-szövetség kézilabda-szakbizottsága. Hiszen, és a mi szakmánkban ez a legnagyobb elismerés, a kézilabdázók családjának éppen úgy szeretett, tisztelt tagja voltál, mint a sportújságírókének. Ideértve a teljes kézilabdavilágot, és a szakírók nemzetközi közösségét, köszönhetően az AIPS-nél végzett több évtizedes munkádnak, állandó jelenlétednek a világversenyeken, és mindenekelőtt nyitott, derűs, hogy azt ne mondjam – ezért, de haragudnál! –, kedves egyéniségednek. Mert a cinikus, olykor már vulgáris, de mindig tudatosan megkomponált mondataid mögött nem lehetett nem érezni a kollegialitást, az empátiát, a szeretetet.

A szeretetet, amellyel osztrák barátaid, főleg Lio és Günter vettek körbe betegséged idején is, és a szeretetet, amely sugárzott rólatok, amikor feleségeddel, Katalinnal jöttél szembe a bevásárlóközpontban. Ott, ahol többször összefutottunk, s ahova utolsó, tragikus kimenetelű utad vezetett. Mielőtt kocsiba ültél, még küldtél egy üzenetet Katinak, hogy megvetted, elintézted, amit a tervezett utazása előtt kellett...

Utána érkezett a sokkoló, mellbevágó, letaglózó hír, hogy egy pillanat alatt vége lett mindennek. Hogy elveszítettünk, hogy nem vagy többé, ami kimondhatatlan fájdalom, feldolgozhatatlan trauma betölthetetlen űr. Mondjuk most vigasztalhatatlanul, osztozva a családdal, a közeli hozzátartozókkal mély fájdalomban. Ha azonban odafigyelünk arra, hogy folyton bizakodó, életigenlő egyéniségeddel mit üzensz nekünk odaát, akkor meg kell értenünk, hogy közös hitünk szerint a tragédia napja egyben mennyei születésnapod és szó sincs arról, hogy örökre elveszítettük volna egymást.

A mi feladatunk mostantól ápolni emlékedet, életben tartani, mesélni a történeteidet a Nemzeti Sport szerkesztőségében, a sportújságíró-családban, abban a hitben és reményben, hogy viszontlátjuk egymást. Hiszen te mondtad minden nap: Bis Morgen!

Úgy legyen: amen.